

פתח דבר

שעתיים לפני עלות השחר ישבתי במטבח המתקלף ועישנתי אחת מהסיגריות של שרה, מקשיב לקולות הסופה ומחכה. מילספורט השכיבה את עצמה לישון זה מכבר, אבל באזור החוף עדיין הסתחררו הזרמים וחבטו בשוניות, וקולם טיפס ליבשה לשחר לטרף ברחובות הריקים. ערפל דק עלה מהמערבולת, צונח על העיר כמו יריעות מלמלה ומערפל את חלונות המטבח.

עירני מהכימיקלים, עשיתי ספירת מלאי לציור על שולחן העץ המצולק, בפעם המאה באותו לילה. אקדח השבבים הקלר וקון של שרה נצנץ קהות באור העמום, הקת פעורה בציפייה למחסנית. זה היה נשק של מתנקש, קומפקטי ושקט לחלוטין. המחסניות נחו לצידו. היא עטפה כל אחת מהן באיזולירבנד, כדי להבדיל בין סוגי התחמושת; ירוק להרדמה, שחור למטען ארס העכביש. הרוב היו עטופות בשחור. שרה השתמשה בהרבה ירוק על השומרים בִּיִּסְיִי ג'ִיִּיִּי אתמול בלילה.

התרומות שלי היו פחות מעודנות. הסמית' אנד ווסון הגדול והכסוף וארבעת רימוני ההזיה שנותרו. קו הארגמן הדק שסביב כל רימון נדמה כמנצנץ קלות, כאילו עמד להתנתק מגוף המתכת ולדאות מעלה, כדי להצטרף אל סרטי העשן שהסתלסלו מהסיגריה שלי. הסטת מיקוד, גלישה ותזוזה בין עיקר לטפל, תופעות לוואי של הטֶטֶרֶהספיד שהגרלתי אחר הצהריים ברציף. כשאני נקי אני בדרך כלל לא מעשן, אבל הספיד משום מה תמיד עושה לי חשק.

מבעד לשאגה המרוחקת של הסערה שמעתי את זה. ההשחזה המהירה של להבי מדחף על מרקם הלילה. מעכתי את הסיגריה, לא מתרשם מעצמי במיוחד, וניגשתי לחדר השינה.

שרה ישנה, אסופת גלי סינוס בתדר נמוך תחת סדין. קווצה של שיער שחור כעורב כיסתה את פניה, ויד ארוכת אצבעות נשמטה לצד המיטה. בזמן שעמדתי והתבוננתי בה נקרע הלילה שבחוץ לשניים. אחד מהשומרים האורביטליים של עולם הרלן תירגל ירי לקו החוף. הרעם התגלגל מהשמיים המזועזעים והרעיד את החלונות. האישה במיטה זעה וסילקה את השיער

את העצם שהתעופף לעברו. הוא חבט בו בקת הקלצ'ניקוב ומעד אחורה, עיניו פקוחות לרווחה מאחורי עיניות הזכוכית של המסיכה.

"רימון! תפוס מחסה!!!"

שרה הייתה על הרצפה מאחורי המיטה, מוגנת מהפיצוץ כשזרועותיה כרוכות סביב ראשה. היא שמעה את הצעקה, ובשניות שהרווחנו מהבלוף הגיחה שוב, אקדח שבבים מונף בידה. מעבר לקיר יכולתי לראות דמויות מכווצות בציפייה לפיצוץ. שמעתי את זמזום היתוש של שבבים חד-מולקולריים שחצו את החדר, כשהיא הכניסה שלושה מטחים בחייל הקומנדו המוביל. הם חתכו, בלתי נראים, דרך חליפת התקיפה וחדרו אל הבשר שמתחתיה. הוא השמיע קול של מישוה שמתאמץ להרים משהו כבד כשארס העכביש נעץ את ציפורניו במערכת העצבים שלו. חייכתי והתחלתי לקום. שרה כיוונה את האקדח אל הדמויות שמעבר לקיר כשחייל הקומנדו השני לאותו לילה הופיע שפוף בדלת המטבח וריסס אותה עם רובה סער. עדיין על הברכיים, ראיתי אותה מתה בבהירות של טריפ. זה קרה כל כך לאט שזה היה כמו הילוך חוזר שמתקדם תמונה אחרי תמונה. החייל כיוון נמוך, מטה את הקלצ'ניקוב כלפי מטה כדי לנטרל את הרתע מקצב האש הסופר-מהיר שהוא מפורסם בו. המיטה הלכה קודם, מתפוגגת לענן פוך לבן וגזרי בד, ואחריה שרה, נתפסת בסערה בזמן שהסתובבה. ראיתי רגל אחת הופכת לעיסה תחת הברך, ואז את הפגיעות בגוף, חתיכות רקמה מדממות נקרעות משני צידיה, בזמן שהיא נפלה דרך וילון האש.

זינקתי לעמידה כשרובה הסער גמגם ועצר. שרה התגלגלה ושכבה על הבטן, כאילו כדי להסתיר את הנזק שהקליעים עשו לה, אבל אני ממילא ראיתי אדום בעיניים. הגחתי מהפינה בלי לחשוב, וחייל הקומנדו אחר לסובב את הקלצ'ניקוב. הלמתי בו בגובה המותניים, חסמתי את הרובה והעפתי אותו בחזרה למטבח. קנה הרובה נתפס במשקוף הדלת, והוא איבד אחיזה. שמעתי את הנשק פוגע בקרקע מאחוריי כשנפלנו על רצפת המטבח. עם המהירות והכוח של הטֶטֶרֶהספיד טיפסתי ורכבתי עליו, סילקתי בחבטה זרוע אחת מתנפנפת ותפסתי את ראשו בשתי ידיים. ואז ריסקתי אותו על הבלטות כמו אגוז קוקוס.

העיניים שלו איבדו פתאום את המיקוד, מתחת למסיכה. הרמתי את ראשו והטחתי אותו שוב ברצפה, מרגיש את הגולגולת נכנעת כמו ספוג מהמכה. נשענתי על הגולגולת בכל הכוח, הרמתי והטחתי שוב. השאגה באוזניי נשמעה כמו המערבולת, ואיפשהו יכולתי לשמוע את קולי שלי צורח קללות. הייתי בדרך למכה רביעית או חמישית כשמשוהו בעט בי בין

מהעיניים. מבט הברדלח הממוסס מצא אותי, וננעל.

"על מה אתה מסתכל?" קול צרוד משאריות שינה.

חייכתי קצת.

"אל תאכיל אותי בזבל הזה. תגיד לי על מה אתה מסתכל."

"סתם מסתכל. זמן לזוז."

היא הרימה את הראש וקלטה את רעש המסוק. השינה החליקה ונעלמה מפניה, והיא התיישבה במיטה.

"איפה הסוכריות?"

זאת הייתה בדיחת יחידה. חייכתי, כמו שמחייכים כשפוגשים ידיד ותיק,

והצבעתי על הארגז בפינת החדר.

"תביא לי את האקדח שלי."

"כן גברתי. שחור או ירוק?"

"שחור. אני סומכת על החלאות האלה בערך כמו שאני סומכת על

קונדוס מניילון נצמד."

במטבח הטענתי את אקדח השבבים, העפתי מבט על הכלי שלי והשארתי אותו מונח שם. במקומו, אספתי אחד מרימוני הגז בידי הפנויה. בכניסה לחדר השינה עצרתי ושקלתי את שני כלי הנשק, אחד בכל כף יד, כאילו ניסיתי להחליט מי מהם כבד יותר.

"עוד משהו קטן עם התחליף הפאלי שלך, גברתי?"

שרה הביטה מתחת לחרמש השיער השחור שעל מצחה. היא הייתה

באמצע מתיחת זוג גרבי צמר ארוכות על ירכיה הלבנות.

"לשלך יש את הקנה הארוך, טאק."

"הגודל לא –"

שנינו שמענו את זה באותו רגע. נקישה מתכתית כפולה מהמסדרון שבחוץ. מבטנינו הצטלבו באמצע החדר ולרבע שנייה ראיתי את ההלם שלי משתקף בשלה. ואז השלכתי לעברה את אקדח השבבים הטעון. היא הרימה יד וקטפה אותו מהאוויר בזמן שכל קיר חדר השינה התקפל וקרס תחתיו ברעם. הפיצוץ הטיח אותי אחורה אל הפינה, ועל הרצפה.

הם בטח איתרו אותנו בדירה עם חיישני חום גוף, ואז הצמידו מוקשי עלוקה לאורך כל הקיר. הפעם הם לא לקחו שום צ'אנסים. חייל הקומנדו שהגיח מעבר לקיר ההרוס היה חסון, עם עיני חרק במסיכת גז ובחליפת גוף אטומה, ידי עטויות הכפפות מנופפות בקלצ'ניקוב קצוץ קנה.

באוזניים מצלצלות, עדיין על הרצפה, זרקתי עליו את רימון הגז. הוא היה נצור, ובכל מקרה חסר טעם נגד החליפה, אבל לחייל לא היה זמן לזהות

השכמות, ושכבים קפצו באורח פלא מרגל השולחן שלפניי. הרגשתי את הצריבה כששניים מהם התנחלו לי בפרצוף.

מסיבה כלשהי, כל הזעם התרוקן ממני בבת אחת. עזבתי כמעט בעדינות את ראש החייל והרמתי יד תוהה אל הכאב של השכבים שבלחיי, כשהבנתי שירו בי, ושהכדור בטח פילס את כל הדרך מגבי אל החזה ומשם אל רגל השולחן. התבוננתי למטה באלם, וראיתי את הכתם האדום והעמוק מתפשט על החולצה. אין ספק. חור יציאה גדול מספיק להכיל כדור פינג פונג.

עם התובנה הגיע הכאב. ההרגשה הייתה כאילו מישו העביר במהירות חוטר מצמר פלדה דרך בית החזה שלי. הרמתי יד, כמעט בהרהור, מצאתי את החור, וסתמתי אותו עם האצבע והאמה. קצות האצבעות גירדו את המשטח המחוספס של עצם מנופצת בתוך הפצע, והרגשתי רקמה פועמת תחת אחת מהן. הכדור פספס את הלב. גנחתי וניסיתי לקום, אבל הגניחה הפכה לשיעול וטעמתי דם על הלשון.

"אל תעז לזוז, יא מניאק."

הצעקה באה מגרון צעיר, משובשת לגמרי מהלם. גחנתי קדימה מעבר לפצע והתבוננתי אחורה מעבר לכתפי. בפתח הדלת שמאחוריי, איש צעיר במדי משטרה החזיק בשתי ידיים את האקדח שבו הוא ירה בי. אפשר היה לראות שהוא רועד. השתעלתי שוב ופניתי בחזרה אל השולחן.

הסמית' אנד ווסון היה בגובה העיניים, מתכת כסופה, עדיין במקום שבו השארתי אותו לפני פחות משתי דקות. אולי זה, קומץ שכבי הזמן ששוּפו מאז ששרה עדיין הייתה בחיים והכל היה בסדר, היה מה שדחף אותי. לפני פחות משתי דקות יכולתי להרים את האקדח מהשולחן, אפילו חשבתי על זה, אז למה לא עכשיו. חשקתי שיניים, דחפתי את האצבעות עמוק יותר לתוך החור שבחזה וכשלתי לעמידה. דם טפטף חמימות במעמקי גרוני. נשענתי על קצה השולחן בידי הפנויה והסתכלתי אחורה אל השוטר. יכולתי להרגיש את שפתיי מתקלפות מהשיניים החשוקות במשהו שהיה יותר חיך מעווית כאב.

"אל תכריח אותי לעשות את זה, קובאץ'."

התקרבותי בעוד צעד אל השולחן ונשענתי עליו עם הירכיים, הנשימה שורקת דרך השיניים ומפעפעת בגרוני. הסמית' אנד ווסון הבהיק כמו זהב שוטים על העץ המצולק. מכת כוח מתוך אחד האורביטלים הצליפה בקו החוף והאירה את המטבח בגוונים של כחול. יכולתי לשמוע את קריאת הסופה.

"אמרתי אל –"

עצמתי עיניים וחטפתי את האקדח מהשולחן.

חלק ראשון : הגעה

(הורדת קְרֶן שָׁגֶר)

פרק 1

המשקל יושב לי על החזה כמו כוח ג'י בתמרון אווירונאוטי, מכריח אותי לשחרר את אחיזתי בפתח ודוחף אותי למטה לתוך הג'לי. גופי התפתל באלימות בין דפנות המיכל. ג'ל הצפה? אני טבעתי.

לפתע תפס משהו את ידי בחוזקה, ונגררתי משתעל לשייבה זקופה. עד שהבנתי שאין לי פצעים בחזה, משהו ניגב בגסות את פניי במגבת ויכולתי לראות. החלטתי לשמור את התענוג הזה לשלב מאוחר יותר, והתרכזתי בלפנות את תכולת המיכל מתוך האף והגרונ. במשך חצי דקה בערך נשארתי יושב, ראש למטה, מוציא את הג'לי בשיעולים ומנסה להבין למה הכל שוקל כל כך הרבה.

"וזה מה שיש לך להציע אחרי כל האימונים." זה היה קול גברי קשוח, מהסוג שמסתובב בדרך כלל במתקני עונשין. "מה בכלל לימדו אותך בשליחים, קובאק?"

ברגע ההוא קלטתי. בעולם הרלן, קובאק' הוא שם נפוץ. כולם יודעים לבטא אותו. הברנש הזה לא. הוא דיבר מין סוג מוארך של אמנגלית שמדברים בו בעולם, אבל הוא שיבש את השם בגדול, והסיומת יצאה עם ק' קשה במקום ה'צ' הסלאבית. והכל היה כבד מדי.

התובנה הגיעה דרך החושים המעורפלים שלי כמו אבן דרך חלון של זכוכית אטומה. עולם אחר.

בנקודה מסוימת לאורך הדרך הם לקחו את טאקשי קובאק' (א"ד) ושיגרו אותו. וכיוון שעולם הרלן היה הביספירה היחידה במערכת גלימר שאפשר לחיות עליה, זה אמר קרן שגר בטווח בינכוכבי ל – לאן?

הסתכלתי למעלה. אור ניאון צורם בתקרת בטון. ישבתי על הצוהר הפתוח של מיכל ממכתת עמומה, נראה לכל מי שהסתכל כמו טייס מימי קדם ששכח להתלבש לפני שטיפס למטוס הדור-כנפי. המיכל היה אחד משורה של בערך עשרים מיכלים שעמדו צמודים לקיר, מול דלת ברזל כבדה וסגורה. האוויר היה קריר והקירות לא מסוידים. בעולם הרלן, את זה לפחות אפשר לומר לזכותם, חדרי העיטוף מחדש התהדרו בצבעי פסטל והעובדים היו חתיכים. אחרי הכל, כבר סיימת לשלם את חובך לחברה. לפחות צריכים לתת לך התחלה מאירת פנים לחייך החדשים.

מאור פנים לא היה בלקסיקון של הדמות שלפניי. שני מטר בערך, ונראה כאילו הרוויח את לחמו בהיאבקות עם פנתרי ביצה לפני שהשדרוג

לחזור מהמוות יכול להיות בעייתי.

בחיל השליחים מלמדים אותך להרפות לפני האפסון. להכניס לניוטל ולרחף. זה השיעור מספר אחת, והמדריכים דוחפים לך את זה מהרגע הראשון. וירג'יניה וידאורה קשוחת המבט, גוף דרוך של רקדנית עטוף בסרבלי יחידתי חסר צורה, פסעה מולנו הלוך ושוב בלשכת הגיוס. אל תדאגו מכלום, היא אמרה, ותהיו מוכנים לזה. עשר שנים אחרי כן פגשתי אותה שוב, בתא המעצר של מתקן השיפוט בקאנאגאוה החדשה. היא עמדה לחטוף בין שמונים למאה שנה; שוד מזוין ונזק אורגני בנסיבות מחמירות. הדבר האחרון שאמרה לי כשהולוכו אותה מחוץ לתא היה: "אל תדאג, ילד, הם יאפסו את זה." ואז היא הטתה את הראש להדליק סיגריה, הכניסה את העשן עמוק לריאות שהיא כבר לא שמה עליהן זין והלכה לאורך המסדרון, כמו לתדרוך מייגע. מזווית הראייה הצרה שאפשר לי שער התא ראיתי את הגאוה שבצעדיה, ולחשתי לעצמי את המילים כמו מנטרה.

אל תדאג, הם יאפסו את זה. פיסת חוכמת רחוב עם חדות מופלאה של חרב פיפיות. אמונה קודרת ביעילות של מערכת העונשין, ורמז למצב הנפשי החמקמק שנדרש כדי לנווט מעבר לשוניות הפסיכוזה.

מה שאתה מרגיש, מה שאתה חושב, מה שאתה כשהם מאפסנים אותך, זה מה שתהיה ברגע שתצא. ומצבים של חרדה חריפה יכולים להיות בעיה. אז אתה מרפה. מכניס לניוטל. מתנתק וצף. אם יש לך זמן.

אני יצאתי בועט וחובט מהמיכל, יד אחת דבוקה לחזה, מחפשת את הפצעים, השנייה מנסה לאחוז בנשק לא קיים. המשקל היכה בי כמו פטיש והתמוטטתי חזרה לתוך ג'ל ההצפה. פרפרתי עם הזרועות, הכנסתי בכאב מרפק בדופן המיכל והתנשפתי. גושי ג'לי נזלו לי לתוך הפה ובמורד הגרון. סגרתי את הפה בטריקה ותפסתי את מעקה הפתח, אבל החומר היה בכל מקום. בתוך העיניים, שורף לי את האף והגרונ ומחליק לי מתחת לאצבעות.

המקצועי הזה צץ בפניו. החזה והזרועות שלו היו תפוחים משרירים כמו מגן גוף, והראש מעליהם קצוץ קרוב לקודקוד, חושף צלקת ארוכה בצורת מכת ברק עד האוזן השמאלית. הוא היה לכוש בבגד שחור ורפוי עם כותפות, ולוגו בצורת דיסקט על החזה. עיניו התאימו לבגד והתכוננו כי בשלווה קשוחה. אחרי שהרים אותי למצב ישיבה הוא צעד אחורה אל מחוץ לטווח נגיעה, בדיוק לפי הספר. הוא עשה את זה כבר הרבה זמן.

לחצתי על נחיר אחד ושחרתי ג'לי של מיכל מהשני.

"רוצה להגיד לי איפה אני? לפרט לי את הזכויות, משהו כזה?"

"קובאק, כרגע אין לך שום זכויות."

הרמתי את מבטי וראיתי את החיוך העקום שנמרח על פניו. משכתי בכתפיי וניקיתי את הנחיר האחר.

"רוצה להגיד לי איפה אני?"

הוא היסס לרגע, העיף מבט בתקרת הניאון העירומה – כאילו כדי לאמת לעצמו את המידע לפני שהוא מעביר אותו הלאה – ואז משך בכתפיו, כמוני. "בטח. למה לא? אתה בעיר המפרץ, חבר. עיר המפרץ, כדור הארץ." החיוך המעוות חזר שוב. "ביתו של המין האנושי. אתה מוזמן ליהנות מהשהות שלך בעולם העתיק ביותר מבין העולמות המתורבתים. טה־דה־דה־דה!" "אל תוותר על העבודה הקבועה שלך," יעצתי לו בטון רציני.

הרופאה הובילה אותי לאורך מסדרון לבן ארוך, עם רצפה שעליה סימני גרירה מגלגלי גומי של מיטות ניידות. היא הלכה די מהר והתקשיתי לשמור על הקצב, כשגופי עטוף רק מגבת פשוטה ואפורה ועדיין נוטף ג'לי מהמיכל. היחס שלה היה אדיב וענייני כלפי חוץ, אבל היה בו זרם תת־קרקעי של חיפזון. היו לה כמה דפים מגולגלים תחת הזרוע, ומקומות אחרים להיות בהם. תהיתי כמה עיטופים היא עשתה ביום.

"אתה צריך לנוח כמה שאפשר ביומיים הקרובים," היא דקלמה. "יכולים להיות מיחוושים וכאבים קלים, אבל זה נורמלי. שינה תפתור את הבעיה. אם יהיו לך סיבוכים חוז –"

"אני יודע. זאת לא הפעם הראשונה שלי."

לא הרגשתי כשיר לאינטראקציה אנושית. בדיוק נזכרתי בשרה. עצרנו לפני דלת צדדית עם המילה מקלחת חרוטה על זכוכית אטומה. הרופאה ניווטה אותי פנימה ועמדה מתכוננת בי לרגע.

"זאת גם לא המקלחת הראשונה שלי," הרגעתי אותה.

היא הנהנה. "כשתגמור, יש מעלית בקצה הפרוזדור. שחרורים זה בקומה

הבאה. ה... אַה... המשטרה מחכה לדבר איתך."

ההנחיות אומרות שאתה צריך להשתדל לא לתת מכות אדרנלין לנעטפים, אבל אני משער שהיא קראה את התיק שלי, ולא חשבה שפגישה עם המשטרה תזיז לי במשהו. ניסיתי להרגיש כמוה.

"מה הם רוצים?"

"הם לא בחרו לשתף אותי בסיבות." המילים חשפו קצה של תסכול שהיא לא הייתה אמורה לתת לי לראות. "אולי המוניטין שלך הולך לפניך." "בהחלט יכול להיות." בדחף פתאומי כיווצתי את הפרצוף החדש לחיוך. "דוקטור, אף פעם לא הגעתי לכאן. לכדור הארץ, אני מתכוון. אף פעם לא היה לי מגע עם המשטרה. אני צריך להיות מודאג?"

היא הביטה בי, וראיתי את זה מחלחל לה לעיניים; תערוכת הפחד, התמיהה והבוז של מתקן האנושות שכשל.

"עם מישוהו כמוך," היא אמרה לבסוף, "אני מנחשת שזה הם שצריכים להיות מודאגים."

"כן, בטח," אמרתי בשקט.

היא היססה ואז הצביעה. "יש מראה בחדר ההלבשה," אמרה, והלכה. העפתי מבט לכיוון החדר שעליו היא הצביעה, לא בטוח שאני כבר מוכן לראי. במקלחת ניסיתי להפיג את חוסר המנוחה בשריקה זיפנית, וסיבנתי ושפשפתי את הגוף החדש. המעטפת שלי הייתה בשנות הארבעים המוקדמות, למניין התקני של משטר החסות, גוף של שחיין ומה שהרגיש כמו איבזור צבאי יצוק בתוך מערכת העצבים. שדרוג נויורוכימי, ככל הנראה. היה לי את זה פעם. הייתה מועקה בריאות שרימזה על התמכרות לניקוטין, וצללקת ססגונית על הזרוע, אבל חוץ מזה לא ראיתי שום דבר ששווה להתלונן עליו. המפגעים והמכשולים הקטנים תופסים אותך מאוחר יותר, ואם יש לך שכל, אתה פשוט חי איתם. לכל מעטפת יש היסטוריה. אם דברים כאלה מטרידים אותך, אתה הולך לעמוד בתור בסינתטיה או ביצירון. לבשתי כמות נאה של מעטפות סינתטיות; משתמשים בהן לעיתים קרובות לצורך שימועים בוועדות לשחרור מוקדם. זול, אבל זה יותר מדי כמו לגור לבדך בבית פרוץ לרוחות, והם אף פעם לא מצליחים לכייל כמו שצריך את מעגלי הטעם. לכל דבר שאתה אוכל יש טעם של נסורת ברוטב.

בתא ההלבשה מצאתי חליפה קיצית מקופלת בקפידה על דרגש, ומראה תלוייה על הקיר. בראש ערימת הבגדים היה שעון מתכת פשוט, ותחת השעון, כמו תחת משקולת, הייתה מעטפה לבנה רגילה עם שמי באותיות מסולסלות. לקחתי נשימה עמוקה והלכתי להתייצב מול המראה.

שאתה עוזב עכשיו."

"אתה לא נשמע מאושר מזה שאני עוזב."

סוליבן ריתק אותי במבט חודר. "אתה עברייני מועד, קובאק". אף פעם לא הבנתי למה מבזבזים בשר ודם טובים על אנשים כמוך." נגעתי במכתב שבכיס החזה שלי. "למזלי, מר בנקרופט חולק עליך. הוא אמר לשלוח לי לימוזינה. גם זה בחוץ?"

"לא הסתכלתי."

איפשהו על הרלפק נשמע צליל סיום. הרופאה סיימה להכניס את הנתונים. היא קרעה את הקצה המתפתל של העותק המודפס, חתמה בראשי תיבות בכמה מקומות והעבירה אותו לסוליבן. הסוהר רכן על הנייר, סורק אותו בעיניים מצומצמות לפני ששרבט את חתימתו ומסר לי את העותק. "טאקשי לב קובאק," הוא אמר, טועה בהגיית השם בכישרון זהה לעובד הזוטא שלו בחדר המיכלים. "מתוקף הסמכות שהוענקה לי על ידי הסכם השיפוט של האו"ם, אני משחרר אותך בחכירה ללורנס ג. בנקרופט, לתקופה שלא תעלה על שישה שבועות, שבסיומם יישקל מעמד השחרור שלך שוב. תחתום פה, בבקשה."

לקחתי את העט וחתימתי את שמי בכתב יד של מישהו אחר ליד אצבעו של הסוהר. סוליבן הפריד בין העותק העליון והתחתון, ונתן לי את הוורוד. הרופאה הרימה עוד דף, וסוליבן לקח אותו.

"זאת הצהרת הרופא שמאשרת שטאקשי קובאק (א"ד) התקבל בשלמות ממנהל המשפטים של עולם הרלן, ולאחר מכן נעטף בגוף הזה. עדים אני ומצלמה במעגל סגור. פרטי השיגור והנתונים מהמיכל נמצאים בעותק הדיסק המצורף. תחתום בבקשה על ההצהרה."

הבטתי למעלה וחיפשתי לשווא סימנים למצלמה. לא שווה לריב על זה. שרבטתי את החתימה החדשה בפעם השנייה.

"זה עותק של הסכם החכירה שאתה כפוף לו. קרא אותו בעיון בבקשה. אי ציות לכל אחד מהסעיפים עלול לגרום לכך שתוחזר מיידית לאפסון כדי להשלים את התקופה המלאה של גזר הדין, או פה, או במתקן אחר לפי החלטת ההנהלה. אתה מבין את התנאים ומסכים לעמוד בהם?"

לקחתי את הניירת וסרקתי אותה בזריזות. זה היה נוסח שגרתי. מסמך שחרור על תנאי, שעל כמותו או על דומים לו חתמתי חצי תריסר פעמים על הרלן. הניסוח היה חריף יותר, אבל התוכן היה זהה. זיבולי מוח בכל מקרה. חתמתי בלי למצמץ.

"יופי." סוליבן איבד מעט מהנוקשות שלו. "אתה בר מזל, קובאק. אל

זה תמיד החלק הקשה ביותר. כמעט עשרים שנה שאני עושה את זה, ועדיין זה מטלטל אותי להסתכל לתוך הזכוכית ולראות זר גמור בוהה אליי בחזרה. זה כמו לראות לפתע דמות תלת ממדית במעמקי אוטוסטריאוגרמה. ברגעים הראשונים כל מה שאתה יכול לראות זה מישהו אחר מתבונן כך דרך מסגרת חלון. ואז, כמו שינוי בפוקוס, אתה מרגיש את עצמך צף במהירות למעלה מאחורי המסיכה ונרדק לחלק הפנימי שלה בהלם שהוא כמעט מוחשי. זה כאילו מישהו חתך חבל טבור, רק שבמקום להפריד בין שניכם, זו הזרות שנקטעה, ועכשיו אתה פשוט מביט בהשתקפות שלך במראה.

עמדתי שם וניגבתי את עצמי, מתרגל לפרצוף. זה היה אדם לבן באופן בסיסי, דבר שהיה שינוי בשבילי, והרושם הבלתי ניתן לערעור שקיבלתי היה שאם הייתה דרך קלה לעשות משהו בחיים, הפרצוף הזה מעולם לא בחר בה. אפילו עם החיזיון האופייני לשהייה ארוכה במיכל, הפנים במראה נראו חרושות. היו קמטים בכל מקום. השיער הסמיך הקצוץ היה שחור עם פסים של אפור. העיניים היו מין גוון של כחול, ותחת העין השמאלית הייתה צלקת משוננת. הרמתי את זרוע שמאל והסתכלתי בסיפור שכתוב שם, תוהה אם יש קשר בין השניים.

המעטפה תחת השעון הכילה גיליון מודפס אחד. נייר אמיתי. חתימה ידנית. מאוד מיושן וציורי.

טוב, אתה על כדור הארץ עכשיו. העולם העתיק ביותר מבין העולמות המתורבתים. משכתי בכתפיי וקראתי את המכתב, ואז התלבשתי ושמתי אותו מקופל בכיס החליפה החדשה שלי. אחרי מבט אחרון בראי רכסתי את רצועת השעון החדש והלכתי לפגוש את המשטרה. היה ארבע ורבע, זמן מקומי.

הרופאה חיכתה לי, יושבת מאחורי קימור ארוך של דלפק קבלה וממלאת טפסים על מסך. איש רזה בחליפה שחורה ובמבט חמוד עמד מעבר לכתפה. לא היה אף אחד אחר בחדר.

הסתכלתי סביב, ואז שוב באיש ובחליפה.

"אתה המשטרה?"

"בחוץ." הוא החווה על הדלת. "זה מחוץ לתחום השיפוט שלהם. הם צריכים צו מיוחד כדי להיכנס לכאן. לנו יש סידורי ביטחון משלנו."

"ומי אתה?"

הוא הביט בי באותה תערובת של רגשות שהרופאה זרקה עליי למטה. "רב-סוהר סוליבן, המנהל הראשי של הורדות מרכז, עיר המפרץ, המתקן

פרק 2

תבזבז את ההזדמנות.

איך הם אף פעם לא מתעייפים מלהגיד את זה?
קיפלתי את חתיכות הנייר בשתיקה ורחפתי אותן לכיסי, ליד המכתב.
הסתובבתי כדי לעזוב כשהרופאה נעמדה והושיטה לי כרטיס לבן קטן.
"מר קובאץ'."
עצרתי.

"לא אמורות להיות בעיות רציניות עם ההסתגלות," היא אמרה. "מדובר בגוף בריא, ואתה מתורגל בזה. אם יש משהו רציני, תתקשר למספר הזה." הושטתי יד והרמתי את הכרטיס המלבני הקטן בדיוק מוכני שלא הבחנתי בו קודם. הנירוכים נכנס לפעולה. ידי שלחה את הכרטיס לאותו כיס כמו יתר הניירות והתחפפתי, חוצה את הקבלה ודוחף את הדלת ללא מילה. כפוי תודה אולי, אבל לא חשבתי שמישהו בכניין הזה עשה משהו שיצדיק הכרת תודה ממני.

אתה בר מזל, קובאץ'. בטח. מאה ושמונים שנות אור מהבית, לובש גוף של גבר אחר בהסכם חכירה של שישה שבועות. משוגר לכאן לעשות עבודה שהמשטרה המקומית לא תיגע בה עם אלה לפיזור הפגנות. אם תיכשל, תחזור לאפסון. הרגשתי כל כך בר מזל שהייתי יכול לפצוח בשיר כשיצאתי מהדלת.

האולם בחוץ היה ענק וכמעט נטוש לחלוטין. לא דומה בכלל למסוף מילספורט אצלי בבית. אריחי רצפה מזכוכית מותכת זרחו בצבע ענברי בשמש של אחר צהריים, תחת גג משופע של לוחות שקופים וארוכים. כמה ילדים שיחקו עם הדלתות האוטומטיות ביציאה, ורובוט ניקיון בודד רחרח בצל ליד אחד הקירות. חוץ מזה, שום דבר לא זו. באור הזוהר, על ספסלים מעץ ישן, ישבו בדממה אנשים בתפוזות וחיכו לחברים או לבני משפחה שיגיעו מתוך גלות הפחמן המשודרג שלהם.

הורדות מרכז.

האנשים האלו לא יזהו את אהוביהם במעטפות החדשות; את הזיהוי יעשו השבים הביתה, ועבור הממתינים, הציפייה לאיחוד המחודש תהיה מהולה באימה הקרה מהפנים והגוף, שאולי יהיה עליהם ללמוד לאהוב. וייתכן שהם היו צעירים בכמה דורות, מחכים לקרובים שלא היו בשבילים אלא זיכרון ילדות עמום או אגדה משפחתית. הכרתי בחור אחד ביחידה, מורקאמי, שחיכה לשחרור של סבא־רבא שנכלא לפני יותר ממאה שנה. הוא נסע לניופסט עם ליטר ויסקי ומקל ביליארד כמתנות ברוך הבא. הוא גדל על סיפורים של הסבא־רבא שלו באולמות הביליארד של קאנאגאווא. הברנש הזה נכלא לפני שמורקאמי בכלל נולד.

הבחנתי בוועדת הקבלה שלי כשירדתי במדרגות לחלק המרכזי של האולם. שלוש צלליות גבוהות נאספו סביב אחד הספסלים, נעות בחוסר מנוחה בקרני השמש האלכסוניות, ומערבלות את חלקיקי האבק ששטו שם. דמות רביעית ישבה על הספסל, זרועות שלובות ורגליים מתוחות קדימה. כל הארבעה הרכיבו משקפיים מחזירות אור, שממרחק הפכו את פניהם למסיכות אחידות.

הייתי כבר בכיוון הדלת, ולא עשיתי שום ניסיון לסטות מהמסלול; הם הבינו את זה רק אחרי שעברתי חצי אולם. שניים מהם נעו ליירט אותי בשלווה נינוחה של אריות שבעים. בריונים קשוחים למראה עם מוהוקים